

stíhání i pro skutkovou podstatu, spáchanou v ČSR., tu arci nemohli bychom povolití vydání pro rozšiřování padělků v ČSR., bude-li X. pro tuto skutkovou podstatu v ČSR. odsouzen, neboť ve vydávacím právu jest uznanou výjimkou z vydávací povinnosti, že lze odepřítí vydání, když úřady a soudy dožádaného státu jsou samy příslušny ke stíhání podle principu teritoriality a když trestní nárok dožádaného státu byl již konsumován. Stejná zvyklost (§ 9 slov. tr. z. a § 474 tr. por.) platí i v extradičním styku s Maďarskem.

Vláda maďarská ve stanovené lhůtě požádala o vydání X. a extradice byla jí povolena ke stíhání X. pro zločin padělání peněz podle § 203 maď. tr. z., § 40 tr. nov. a § 3 zák. čl. XI/1933, pokud byl spáchán na území maďarském. Provedení vydání bylo odročeno, poněvadž si X. musil dříve odpykati v ČSR. trest tříleté káznice, uložený mu pro zločin rozšiřování padělaných peněz podle § 1 zák. č. 269/1919 Sb. z. a n. Kronberger.

Z finanční judikatury N. S. soudu.

Nález z 23. V. 1936 č. 13.247/36 vyslovuje, že poplatkové právo týká se jen státního území, pro které bylo vydáno a dlužno také v něm normované skutkové předpoklady pro účinnost jednotlivých ustanovení vykládati s hlediska územní platnosti. In concreto šlo o spor, jde-li o částečný či úplný výmaz hypotéky. Zástavní právo bylo totiž nesporně vloženo na řadě tuzemských a cizozemských nemovitostí. Na podkladě zpoplatněných listin došlo k výmazu všech tuzemských hypotek. Úřad zaujal stanovisko, že pro otázku, jde-li o úplný nebo jen částečný výmaz, jsou rozhodné tuzemské hypoteky a posuzoval proto výmaz jako úplný a nikoliv jen částečný, ačkoliv v cizozemsku nebylo zástavní právo zcela vymazáno. Soud opíraje se o právní zásadu, shora již zmíněnou, přiklání se k tomuto názoru úřadu.

Ve velmi obsáhlém nálezu ze 7. IX. 1936 č. 11.345/36 potvrzuje soud opětně svoji ustálenou judikaturu, že majetkové převody, s nimiž je podle § 31 cís. nař. č. 278/1915 nakládati jako s darováním (věna, předbíhání dědické posloupnosti), nepodléhají za účinnosti zákona č. 31/1920 dani darovací, nebyla-li o nich zřízena listina. Tímto nálezem, jehož argumentaci pro její obsáhlost není zde možno reprodukovati, byla skončena opět jedna etapa v boji o výklad uvedených ustanovení.

Z nálezů týkajících se daně darovací zajímavý je ještě nález ze 17. září 1936 č. 14.542/36, v němž se vyslovuje, že okolnost, že manželství bylo rozloučeno, není důvodem pro odpis darovací daně, předepsané ze zřízení věna.

Tentokráte přináší skupinu zajímavých nálezů i judikatura **celní**. Je to především nález v 13. V. 1936 č. 12.966/36, v němž proti

opačnému názoru úřadu vyvozuje soud, že i vyclení je rozhodnutím resp. opatřením ve smyslu ust. § 234 prov. nař. č. 168/27 k celnímu zákonu. Nález z 9. IX. 1936 č. 13.983/36 přimáší výklad o methodě vyměřování celní pohledávky podle váhy. Jde tu o následující úvahu:

Paragraf 93 cel. zák. č. 114/1927 Sb. nadepsaný »Vyměřování celní pohledávky podle jiných měřítek« obsahuje ustanovení, jak se vyměřuje celní pohledávka podle váhy proclívaného zboží, při čemž rozeznává a definuje váhu hrubou, čistou a vlastní, a nařizuje, že, nestanoví-li celní sazebník nebo nařízení, podle které váhy má se vyměřiti celní pohledávka, jest ji vyměřiti podle čisté váhy. Paragraf 179 vlád. nař. č. 168/1927 Sb. pak jedná o vnitřních obalech, jichž váha patří k čisté váze, podáváje vysvětlení, co se při vyměřování celní pohledávky do čisté váhy zahrnuje. Právě zmíněné právní normy (§ 93 cel. zák. a § 179 prov. nař. k němu) obsahují tedy směrnice pro vyměřování celní pohledávky podle váhy. Zde však šlo a jde o otázku zařadění zboží, do které položky bylo sporný radiotelegrafický přístroj zařaditi. Otázku tu je řešiti dle ustanovení celního sazebníku, který obsahuje směrnice pro zařadění zboží do té které celní sazby. Je pak nepochybné, že obě zmíněné činnosti, zařadování zboží podle celního sazebníku a vlastní vyměřování celní pohledávky, stejně jako směrnice pro ně stanovené, nelze zaměňovati nebo směšovati. To znamená, že pro zařadění zboží podle celního sazebníku jest rozhodujícím znění tohoto sazebníku, pro vyměření celní pohledávky pak ustanovení celního zákona a prov. nařízení k němu. Rozeznává-li tudíž celní zákon v § 93 pro vyměření celní pohledávky váhu hrubou, čistou nebo vlastní a stanoví-li, že, neobsahuje-li celní sazebník (nebo nařízení) jinak, jest celní pohledávku vyměřiti podle čisté váhy, a dále, že čistou váhou jest rozuměti váhu zboží po srážce táry, t. j. vnějšího obalu zboží, tudíž vlastní váhu, t. j. včetně váhy vnitřního obalu, nemůže se toto ustanovení vztahovati na zařadění zboží dle celního sazebníku, kde vzhledem k tomu, že jest tu řešiti pouze otázku, kam (t. j. pod jakou sazební položku) kus podle své povahy náleží, může býti rozhodující toliko vlastní váha vycleněného zboží a výrazem celního sazebníku »váží-li kus« u saz. pol. 540 rozumí se tudíž také výhradně jen jeho vlastní váha a nikoliv obal, v němž je kus uložen.

Teprve pak, až zboží je tímto způsobem zařazeno a výše celní sazby zjištěna, může býti řešena otázka další, t. j. jak se pro tento kus celní pohledávka vyměří. A při tomto stanovení výměry celní pohledávky jest se ovšem řídit ustanovením § 93 cel. zák. a § 179 prov. nařízení k němu, že celní pohledávku jest vyměřiti podle čisté váhy a že se do této čisté váhy zahrnuje i váha vnitřního obalu.

V nálezu z 9. IX. 1936 č. 13.984/36 konstatuje soud, že § 93 celního zákona prohlašuje obaly, které se nedají beze všeho pohodlně od zboží oddělit, přímo za neoddělitelné. Nález z 23. V. 1936

č. 13.243/36 pak vyslovuje, že nutným předpokladem pro vrácení cla připadajícího na obaly je, aby obaly byly k návrhu strany již při dovozu ztotožněny a pak dodány celnímu úřadu do 6 měsíců k zjištění jejich skutečné váhy a povahy nebo ku zničení a že nedostačí jejich vrácení do ciziny bez celní kontroly.

V závěru dlužno zmíniti se ještě o nálezu z 5. IX. 1936 č. 6312/34, v němž soud vyslovuje, že nemusil se zabývatí námitkami stížnosti, vytykajícími rozpor se spisy, »ježto ani stížnost sama neuvádí, ani nelze z obsahu spisů nebo naříkaného rozhodnutí vyrozuměti, že by tyto tvrzené odpory se spisy měly nějaký vliv na rozhodnutí žalovaného úřadu v neprospěch stěžovatelky, takže i kdyby tu tvrzený rozpor byl, nešlo by o vadu p o d s t a t n o u, jež jediné vésti může ke zrušení rozhodnutí.«

Vyslovuje se tu tedy expressis verbis zásada podávající se důsledně z judikatury, že pouhá existence rozporu úředního rozhodnutí se spisy nezakládá sama o sobě bez dalšího kasační důvod podle § 6 zák. o spr. soudě, jak se v teorii občas dovozuje.

Pokud jde o judikaturu týkající se **přímých daní** potvrzuje nále z 26.X. 1936 č. 15.606/33 opětne stanovisko, které poplatníci berou velmi často v odpor, že totiž dani podrobeným důchodem podle § 7 odst. 1. zák. o př. d. je u poplatníků, kteří nepřiznávají bilančně, efektivní příjem. Soud tu vyslovuje:

O příjmu lze mluvití jen tam, kde poplatník něco »přijal«, nikoliv již tam, kde vznikl po stránce právní nárok na placení, aniž by tento nárok byl realizován, t. j. aniž by nastal efektivní přírůstek na penězích nebo peněžité hodnotě, který může percipient zfruktifikovati a s ním jako se svým majetkem nakládati (srov. nále z Boh. F 7402/1934). Pohledávky nespadají proto samy o sobě pod dani podrobené příjmy; o takovém důchodu lze mluvití teprve tehdy, když pohledávka byla zaplacená, ledaže poplatník předmětem pohledávky disponoval takovým způsobem, že pohledávka může platití za fakticky přijatou.

Nutno proto přisvědčiti žalovanému úřadu, že nelze jako příjem kvalifikovati pouhé nerealizované právní nároky.

V daném případě šlo o dávky resp. dividendy ze jmění sekvestrovaného v cizině. Tyto úroky resp. dividendy byly sice stěžovateli podle jeho tvrzení na jeho účtě připsány k dobru, avšak teprve tím, že sekvestrace byla zrušena, mohl stěžovatel těmito částkami disponovati. Ke zrušení sekvestrace došlo — jak mezi stranami není sporno — v roce 1928, nemohl tedy stěžovatel před tímto rokem zmíněnými částkami vůbec disponovati, takže nemohly tvořiti příjem předchozích let. Rovněž není sporno, že k skutečnému zaplacení došlo teprve v roce 1928.

Ve sporech týkajících se daňové povinnosti mimořádných darů vyslovil soud v nálezu z 21./X. 1936 č. 15.443/36, že byl-li poplatníkovi slíben mimořádný dar, byť i ve výši a míře blíže vůbec neurčené, nejde tu již o mimořádné bezplatné věnování, nepodrobené dani. Nále z 21./X. 1936 č. 15.442/36 uznává, že příjem vý-

kupní částky za pensijní nároky je úplatou za vzdání se majetkového práva ve smyslu § 7 odst. 2. a že tudíž nepodléhá dani důchodové.

Především pro odbor **všeobecné daně výdělkové** má zásadní povahu nále z 25./IX. 1936, č. 14.920/36, v němž soud uznal, že mimořádný 20% odpis podle §u 10 odst. 2. lze prováděti jen u budov, které jsou věnovány v celku provozu podniku, a že je vyloučen u takových budov, které částečně slouží též jiným účelům. Jde tu o striktní výklad zákonem použitého termínu »budovy pro provozování podniku«. Stejně zásadní význam má i nále z 3./IX. 1936 č. 21.214/34, vyslovující, že odpisy pro znehodnocení podle § 15 odst. 1. ř. 1. písmo b), lze prováděti jen z původní (pořizovací) hodnoty, a že nelze, kromě případů, kdy to připouští zákon o stabilizačních bilancích, přihlížeti k valorisované hodnotě majetkových součástí, na nichž se odpisy provádějí. Pokud jde o povinnost k všeobecné dani výdělkové, zdůrazňuje nále z 12./X. 1936 č. 15.138/36, že zákon podrobuje této dani osoby, které výdělečný podnik skutečně provozují, bez ohledu na to, že podle zákonných předpisů by měl podnik provozovati někdo jiný. V odůvodnění tu praví soud:

Stížnost popírá, že by byl stěžovatel provozoval svým jménem výdělečný podnik, a dovozuje z ustanovení nařízení z 18. září 1912 č. 191/1912 ř. z., že provozovatelem a tudíž i poplatníkem všeobecné daně výdělkové z produkční licence kinematografické byl spolek »Osvěta« jako licencionát.

Stížnost popírá, že by byl stěžovatel provozoval svým jménem všeobecné dani výdělkové podrobeny osoby nebo sdružení osob, které v tuzemsku svým jménem provozují výdělečný podnik nebo vykonávají zaměstnání směřující k dosažení zisku. Zákon podrobuje tedy všeobecné dani výdělkové osoby, které skutečně výdělečný podnik provozují, bez ohledu na to, zda dle určitých zákonných předpisů tento podnik měl provozovati jiný.

Právem vyslovil proto žalovaný úřad, že pro posouzení otázky, kdo předmětný podnik provozoval, je nerozhodná okolnost, že provozování tohoto podniku stěžovatelem nebylo dle zákona přípustno.

Dr. H r o m a d a.

LITERÁRNÍ ZPRÁVY

Antonín H o b z a — Josef T u r e č e k: **Úvod do církevního práva.** Praha 1936, nákladem spolku československých právníků »Všehrd«, str. 480.

Spis tento jest druhým, opraveným a doplněným vydáním učebnice církevního práva, kterou sepsal za spolupráce Turečkovy Hobza, bývalý mimořádný profesor církevního práva na právnické fakultě pražské české university.